

Rep. nr. 21/18

*

NB-013-16
E/XXXX

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing van
6 november 2018

*

Beroep tegen de
beslissing van de Kamer
van eerste aanleg van
17 november 2016

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van : Het A..., autonome verzorgingsinstelling, met maatschappelijke zetel te XXXX, en met ondernemingsnummer XXXX

Appellant, vertegenwoordigd door mr. B... in eigen naam en loco mr. C , advocaten te XXXX

Tegen : **RIZIV – DIENST VOOR GENEESKUNDIGE EVALUATIE EN CONTROLE**, openbare instelling van sociale zekerheid, met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

Geintimeerde, voor wie zijn verschenen, dr. D , arts-inspecteur, en de heer E..., attaché, ambtenaren bij geintimeerde

*
* *

Op de openbare terechtzitting van 26 juni 2018 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het Koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van het RIZIV.

*
* *

Voorgaanden in de procedure

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- het inleidend verzoekschrift van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle bij het RIZIV van 14 juli 2014,
- de bestreden beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 17 november 2016, betekend bij aangetekende brief van 24 november 2016,
- het verzoekschrift tot hoger beroep van het A. . (de appellant) van 8 december 2016, ontvangen ter griffie op 12 december 2016;
- de conclusies van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle bij het RIZIV (de geïntimeerde) van 6 maart 2017, neergelegd ter griffie op 6 maart 2017,
- de beroepsconclusies van de appellant van 31 mei 2017, ontvangen ter griffie op 1 juni 2017;
- de syntheseconclusies van de geïntimeerde van 1 juni 2017, neergelegd ter griffie op 1 juni 2017;
- de vaststelling van de rechtsdag.

Werden gehoord op de openbare terechtzitting van 26 juni 2018:

- mr B in eigen naam en *loco* mr C. in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens de appellant,
- de heer E. en dr. D in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens de geïntimeerde

De debatten, gevoerd in het Nederlands, werden ter zitting gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op de openbare terechtzitting van 25 september 2018. Op deze terechtzitting werd de uitspraak wegens verder beraad verdaagd naar de openbare terechtzitting van 23 oktober 2018 en vervolgens naar de buitengewone openbare terechtzitting van heden

*

1. Voorwerp van het geschil

Door de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle werd een onderzoek ingesteld naar de realiteit en de conformiteit van de verstrekkingen die door dr F. , nucleairist, zijn aangerekend aan de verplichte ziekteverzekering in de periode van 1 juli 2009 tot 31 maart

2011

Bij proces-verbaal van vaststelling van 8 augustus 2011 en van 6 december 2011 werden hem volgende inbreuken ten laste gelegd:

“1. Dokter F... heeft in de periode 1 juli 2009 – 30 maart 2011 in het A..., XXXX te XXXX, prestaties van artikel 18 van de Nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen aangerekend aan de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen zonder te voldoen aan de voorwaarden inzake fysieke aanwezigheid.

Dokter F... was niet aanwezig in de dienst of in de andere diensten van de inrichting en de gekwalificeerde helpers beschikten niet over schriftelijke instructies voor alle manipulaties en technieken die hun werden toevertrouwd”

Volgens de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle werden er op naam van 1537 verzekerden 2430 nucleaire prestaties ten onrechte aangerekend voor een totaal bedrag van 584.710,36 euro

“2. Dokter F... heeft in de periode 1 juli 2009 – 30 september 2010 in het G..., XXXX te XXXX, prestaties van artikel 18 van de Nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen aangerekend aan de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen zonder te voldoen aan de voorwaarden inzake fysieke aanwezigheid.

Dokter F... was niet aanwezig in de dienst of in de andere diensten van de inrichting.”

Volgens de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle werden er op naam van 43 verzekerden 43 nucleaire prestaties ten onrechte aangerekend voor een totaal bedrag van 10 127,43 euro

Als wettelijke basis voor de beide tenlasteleggingen werd verwezen naar artikel 73bis van de ZIV-wet en naar de artikelen 1, 18 en 19 van de nomenclatuur, zoals integraal weergegeven in de bestreden beslissing van de Kamer van eerste aanleg (cf blz 23 tem 27 van de beslissing van 17 november 2016)

2. De procedure voor de Kamer van eerste aanleg

Bij verzoekschrift van 3 januari 2013 heeft de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle bij het RIZIV op basis van de voormelde tenlasteleggingen bij de Kamer van eerste aanleg een vordering ingeleid tegen dr F. tot terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen en tot het opleggen van een administratieve geldboete (zaak gekend onder algemeen rolnummer NA-044-12).

Bij verzoekschrift van 14 juli 2014 heeft de dezelfde Dienst ten aanzien van het A bij de Kamer van eerste aanleg een vordering ingeleid tot terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen, bedoeld onder de eerste tenlastelegging, en dit op basis

van hoofdelijke aansprakelijkheid, dan wel aansprakelijkheid in solidum, de ene bij gebrek aan de andere (zaak gekend onder algemeen rolnummer NA-044B-12)

Bij verzoekschrift van 14 juli 2014 heeft de Dienst ten slotte ook ten aanzien van G ..een vordering ingeleid tot terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen, bedoeld onder de tweede tenlastelegging, en dit op basis van hoofdelijke aansprakelijkheid, dan wel aansprakelijkheid in solidum, de ene bij gebrek aan de andere (zaak gekend onder algemeen rolnummer NA-044A-12)

De vorderingen ingeleid ten aanzien van de voormelde ziekenhuizen werden gesteund op artikel 164, lid 2 van de ZIV-wet 1994 voor wat betreft de hoofdelijkheid en op de artikelen 2, n), 73bis 2° en 142, § 1, 2° van de ZIV-wet 1994 voor wat betreft de aansprakelijkheid in solidum

Bij beslissing van 17 november 2016 werden alle voormelde zaken overeenkomstig artikel 6 van het Procedurereglement samengevoegd en oordeelde de Kamer van eerste aanleg als volgt.

"(...) Recht doende op tegenspraak.

Verklaart de vordering van eiser lastens-dr. F... ontvankelijk en gegrond;

Veroordeelt dr. F.. tot de terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen van de eerste en de tweede tenlastelegging, hetzij van een bedrag van 594.837,39 euro,

Veroordeelt dr. F. tot de betaling van een administratieve geldboete van 250 euro x 5,5 (4,5 opdecimen), hetzij 1 375 euro;

Laat dr. F. toe zijn schuld te kwijten in maandelijkse termijnen ten bedrage van 20 000 euro, welke telkens vervallen de vijfde van de maand en dit voor het eerst op vijf december 2016;

Zegt dat, ingeval dr. F in gebreke mocht blijven de afbetalingen stipt te verrichten, het alsdan nog verschuldigde saldo onmiddellijk en volledig eisbaar wordt,

Verklaart de vorderingen op grond van artikel 73bis, 2° van de gecoördineerde ZIV-wet lastens A... en G . voor zo ver ontvankelijk, minstens ongegrond,

Veroordeelt A .., overeenkomstig artikel 164, tweede lid van de gecoördineerde ZIV-wet, hoofdelijk tot terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen ten belope van 584.710,36 euro;

Veroordeelt G .., overeenkomstig artikel 164, tweede lid van de gecoördineerde ZIV-wet, hoofdelijk tot terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen ten belope van 10 127,43 euro,(...)"

De voormelde beslissing van de Kamer van eerste aanleg werd ter kennis gebracht aan de partijen bij aangetekende brief van 24 november 2016

*

De voormelde beslissing is, voor wat betreft terugvordering lastens dr F . van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen in de periode van 1 juli 2009 tot 30 maart 2011, samengevat gesteund op volgende motieven (cf blz 27 tem 30 van de beslissing van 17 november 2016)

De Kamer van eerste aanleg stelde vast dat de tenlasteleggingen gesteund zijn op de verklaringen afgelegd in het kader van het onderzoek door dr F , door verpleegkundige H.. en door technoloog I. , alsook op de agendagegevens van de drie ziekenhuizen waar dr F werkte.

Aan de hand van deze elementen werden, voor wat betreft de verstrekkingen in het A., volgende prestaties geacht ten onrechte te zijn aangerekend.

- de prestaties aangerekend op maandag- en woensdagvoormiddag vóór 13u, vermits dr. F... op dat ogenblik aanwezig was in het J te XXXX en daar prestaties-aanrekende,
- de prestaties aangerekend op donderdag en vrijdag vóór 15u30 en op dinsdag vóór 14u30, vermits dr. F... op dat ogenblik aanwezig was in het G . in XXXX en daar prestaties aanrekende,
- de prestaties tijdens de krokusvakantie van 2011 gezien dr F... op dat ogenblik met vakantie was

Uit de verklaringen van verpleegkundige H . blijkt volgens de Kamer van eerste aanleg bovendien zeer duidelijk dat er voor de verstrekkingen waarvan een technisch gedeelte van de uitvoering kan worden toevertrouwd aan gekwalificeerde helpers, geen schriftelijke instructies voorzien waren in het A

De kritiek die door dr F werd geuit op de wijze waarop het onderzoek werd gevoerd, op de bewijsvoering en op de bepalingen van de nomenclatuur, werd door de Kamer van eerste aanleg op gemotiveerde wijze afgewezen

Op basis van een en ander werd besloten dat dr F de verstrekkingen opgenomen in de tenlasteleggingen ten onrechte heeft aangerekend aan de verplichte ziekteverzekering en dat hij de waarde ervan moet terugbetalen

Voor wat betreft de vordering gesteld door de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle ten aanzien van de ziekenhuizen A .. en G is de beslissing van de Kamer van eerste aanleg samengevat gesteund op volgende motieven (cf 31 tem 34 van de beslissing van 17 november 2016)

De Kamer van eerste aanleg stelde vooreerst vast dat er sprake is van een schending van de rechten van verdediging doordat zij in het onderzoek voorafgaand aan de procedure voor de Kamer van eerste aanleg geen elementen hebben kunnen aanbrengen, terwijl hen nadien wel een inbreuk op artikel 73bis, 2° van de ZIV-wet ten laste werd gelegd

De Kamer van eerste aanleg oordeelde daarenboven dat de vordering gesteund op dit artikel 73bis, 2° van de ZIV-wet om de ziekenhuizen in solidum aansprakelijk te stellen, in zoverre ontvankelijk, minstens ongegrond dient te worden verklaard omdat aan de ziekenhuizen geen fout of nalatigheid kan worden verweten

De vordering van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle om het A .. en het G... hoofdelijk te veroordelen tot terugbetaling van de door dr. F .. ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd daarentegen gegrond verklaard krachtens artikel 164, lid 2 van de ZIV-wet.

Als reden werd aangehaald dat de door de patienten of derden te betalen bedragen ter vergoeding van de ziekenhuisgeneesheren door de ziekenhuizen centraal moeten worden geïnd overeenkomstig artikel 147 e.v van de Wet van 10 juli 2008 op de ziekenhuizen en andere zorginrichtingen

Het feit dat de effectieve inning van de honoraria in het A .. gebeurde door middel van de K .., doet volgens de Kamer van eerste aanleg geen afbreuk aan deze hoofdelijke aansprakelijkheid als (rechts)persoon die de prestaties voor eigen rekening heeft geïnd

3. De vordering van de partijen voor de Kamer van Beroep

3.1. A .. (de appellant) heeft bij verzoekschrift van 8 december 2016, neergelegd ter griffie van de Kamer van beroep op 12 december 2016, beroep aangetekend tegen de voormelde beslissing van de Kamer van eerste aanleg

De appellant vordert het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en bijgevolg

"(...) de beslissing d.d. 17 november 2016 gewezen door de Kamer van Eerste Aanleg bij de DGEC in de mate dat eiseres in hoger beroep op grond van art. 164, 2e lid van de gecoördineerde ZIV-wet hoofdelijk veroordeeld werd tot terugbetaling van de waarde van de aangerekende verstrekkingen ten belope van € 584 710,36 teniet te doen; Opnieuw recht doende te zeggen voor recht dat de oorspronkelijke vordering van gedaagde in hoger beroep onontvankelijk, minstens ongegrond is."

Deze vordering wordt gehandhaafd bij conclusie van 31 mei 2017

3.2. De Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle bij het RIZIV (de geïntimeerde) vordert bij conclusie van 6 maart 2017:

“()

- *Het beroep van appellant ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren;*
- *Appellant te veroordelen tot de terugbetaling van 584 710,36 euro en dat hoofdelijk, gelet op artikel 164, lid 2 van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994, dan wel in solidum, op grond van artikel 2, n) in samenhang gelezen met artikel 142, § 1, 2° van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994, de ene bij gebreke aan de andere;*
- *Appellant te veroordelen tot de verwijlinteressen overeenkomstig artikel 156, § 1 van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 ”*

Deze vordering wordt gehandhaafd bij syntheseconclusie van 1 juni 2017

*

De andere partijen die betrokken waren in de procedure voor de Kamer van eerste aanleg, blijken binnen de daartoe bepaalde termijn geen beroep te hebben aangetekend tegen de beslissing van 17 november 2016

4. De beroepsgriev

4.1. De middelen van de appellant

A . (de appellant) is het oneens met de beslissing van de Kamer van eerste aanleg.

Hiertegen wordt vooreerst ingebracht dat de vordering van de geïntimeerde onontvankelijk is ingevolge de schending van de rechten van verdediging

Daarenboven stelt de appellant dat de processen-verbaal van vaststelling van 8 augustus 2011 en van 6 december 2011 geen bewijswaarde hebben ten aanzien van het A , nu deze hem niet binnen de bij wet bepaalde termijn van 14 dagen ter kennis zijn gebracht De vordering van de geïntimeerde is volgens de appellant dan ook ongegrond

Als derde middel haalt de appellant aan dat een veroordeling in solidum onterecht zou zijn vermits het A geen enkele fout ten laste kan worden gelegd en dit in voorkomend geval overigens niet tot gevolg kan hebben dat hij gehouden zou zijn tot de volledige terugbetaling van de gevorderde bedragen De schade is volgens de appellant immers niet het gevolg van een fout begaan door het A , maar enkel het gevolg van de inbreuken begaan door dr F

Ten slotte betwist de appellant het oordeel van de Kamer van eerste aanleg dat hij hoofdelijk gehouden is tot de terugbetaling van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen.

De voorwaarde dat de prestaties voor eigen rekening zijn geïnd, is volgens de appelland immers niet vervuld. De inning van de honoraria gebeurt namelijk door de K., die deze doorstort aan de betrokken arts, terwijl de appelland van deze inningsdienst enkel de wettelijke en contractuele afhoudingen (werkingskosten, materiaal,) ontvangt.

4.2. De middelen van de geïntimeerde

De geïntimeerde is van oordeel dat de Kamer van eerste aanleg terecht heeft geoordeeld dat de appelland overeenkomstig artikel 164, lid 2 van de ZIV-wet 1994 hoofdelijk gehouden is tot de terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen, aangezien de prestaties voor rekening van het ziekenhuis zijn geïnd.

Zelfs indien de appelland niet hoofdelijk gehouden zou zijn, is hij daartoe volgens de geïntimeerde in solidum verplicht. De geïntimeerde benadrukt dat de appelland als zorgverlener instaat voor de organisatie van de aanrekening van de prestaties aan de verplichte ziekteverzekering en dat het gebrek aan fysieke aanwezigheid van dr. F... wijst op een gebrek in de organisatie en controle binnen het ziekenhuis.

De geïntimeerde is van oordeel dat de vaststelling van de inbreuken ten aanzien van dr. F... ter zake volstond opdat de terugvordering ook ten aanzien van de appelland kon worden ingesteld en dat het proces-verbaal van vaststelling ter kennis gebracht na de termijn van veertien dagen minstens als een eenvoudige inlichting geldt.

De geïntimeerde meent dat de rechten van verdediging niet geschonden zijn, nu de appelland zowel voor de Kamer van eerste aanleg als voor de Kamer van beroep in de mogelijkheid was om zijn verweer naar voren te brengen.

*

5. BEOORDELING

5.1. De ontvankelijkheid van het hoger beroep

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig ingesteld.

Het is ontvankelijk.

5.2. De gegrondheid van het hoger beroep

5.2.1. De ontvankelijkheid van de vordering

5.2.1.1. De vordering van de geïntimeerde strekt er toe om de appellant te horen veroordelen tot de terugbetaling van de waarde van ten onrechte uitbetaalde prestaties voor een bedrag van € 584.710,36.

Deze vordering wordt in hoofdorde gesteund op de hoofdelijke aansprakelijkheid van de appellant als de (rechts)persoon die deze prestaties voor eigen rekening heeft geïnd (cf. artikel 164, tweede lid van de ZIV-wet)

In het geval de vordering niet op deze grond wordt ingewilligd, handhaaft de geïntimeerde de stelling dat de appellant in solidum gehouden is tot deze terugbetaling op basis van de fout die hij heeft begaan in de organisatie van en bij de controle binnen het ziekenhuis (cf. syntheseconclusie voor de geïntimeerde van 1 juni 2017, blz 4, midden)

De appellant betwist de vordering.

Hij werpt in de eerste plaats op dat de vordering onontvankelijk te verklaren is ingevolge een schending van de rechten van verdediging

Naar het oordeel van de Kamer van beroep kan dit verweer evenwel niet onverkort worden bijgetreden en dit om volgende redenen

5.2.1.2. De appellant beroept zich ter staving van de schending van de rechten van verdediging op het feit

- dat noch het A , noch de hoofdgeneesheer in het kader van het onderzoek gevoerd lastens dr F , verhoord werden,
- dat de processen-verbaal opgesteld lastens dr F niet tegelijk ter kennis zijn gebracht van de appellant,
- dat de appellant pas bij verzoekschrift van 14 juli 2014 op de hoogte is gebracht van het onderzoek en van de tenlasteleggingen

De voormelde feitelijke vaststellingen worden op zich niet betwist door de geïntimeerde en blijken correct te zijn

Dat deze tot gevolg hebben dat de vordering van de geïntimeerde lastens de appellant tot terugbetaling van de prestaties die onterecht zijn aangerekend door dr F , integraal af te wijzen is als onontvankelijk, kan echter niet worden aangenomen

Vooreerst past het op te merken dat de Kamer van eerste aanleg de ontvankelijkheid van de vordering lastens het A enkel in vraag heeft gesteld in zoverre deze vordering gesteund is op de in solidum aansprakelijkheid van het A.. wegens samenlopende fouten en meer bepaald wegens inbreuken op artikel 73bis, 2° van de ZIV-wet (cf punt 5.5.1. en 5.5.2. van de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 17 november 2016)

De vordering gesteund op de in solidum aansprakelijkheid werd evenwel in ondergeschikte orde gesteld.

In hoofdorde beroept de geïntimeerde zich ter staving van de vordering op de hoofdelijke aansprakelijkheid in de zin van artikel 164, tweede lid van de ZIV-wet.

Deze vordering in hoofdorde is niet gesteund op een fout begaan door het A. (cf. Arbh. Antwerpen 9 oktober 2010, AR 2009/AA/314, www.juridat.be), maar betreft in essentie een burgerlijke rechtsvordering gesteund op een onverschuldigde betaling (cf artikel 1376 BW, Arbitragehof nr. 102/2000 11 oktober 2000, overweging B 31) Het A wordt krachtens het voormelde artikel 164, tweede lid immers hoofdelijk aansprakelijk geacht wegens het voor eigen rekening innen van de prestaties die ten onrechte zijn betaald

Dat het recht op verdediging ten aanzien van deze vordering in hoofdorde zou zijn geschaad, werd door de appellant aan de hand van de bemerkingen nopens het onderzoek en de kennisname ervan, niet aangetoond.

Het gebrek aan verhoor van het A of diens hoofdgeneesheer of het gebrek aan kennisname van de processen-verbaal van verhoor of vaststelling, voorafgaand aan de inleiding van de zaak voor de Kamer van eerste aanleg, beletten vooreerst niet dat de appellant in het kader van de procedure voor deze Kamer, alsook voor de Kamer van beroep kennis kon nemen van het onderzoek en van de tenlasteleggingen in hoofde van dr F. Aan de appellant werd in het kader van deze procedures ook de mogelijkheid geboden om zijn verweermiddelen naar voren kon brengen en daarbij, desgewenst, een verklaring van de hoofdgeneesheer voor te leggen of te vragen dat hij werd gehoord

De appellant kan dan ook niet worden gevolgd in zoverre hij in het algemeen opwerpt dat hij ten aanzien van de vordering gesteld in hoofdorde niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om zijn rechten van verdediging te laten gelden

Dat de mogelijkheid tot verweer voor de Kamer van eerste aanleg en de Kamer van beroep niet zou volstaan, wordt door de appellante ook niet concreet uiteengezet, en dit noch ten aanzien van de tenlasteleggingen ingeroepen lastens dr F, noch ten aanzien van de teruggevorderde bedragen of de methodiek om deze te begroten.

Terecht stelt de appellant dat het gebrek aan een tijdige kennisgeving van de processen-verbaal van vaststelling aan de persoon die hoofdelijk aansprakelijk wordt geacht, gevolgen kan hebben ten aanzien van de bewijswaarde ervan, doch dit is ter zake geen reden om tot een schending van de rechten van verdediging te besluiten.

Vooreerst is de bepaling in zake de kennisgeving aan de hoofdelijk aansprakelijke persoon waarop de appellant zich beroept, pas bij wet van

29 maart 2012 (B.S 30 maart 2012) ingevoerd in artikel 142,§ 2 van de ZIV-wet – dit is maanden na de processen-verbaal van vaststelling van augustus 2011 en december 2011

Bovendien laat deze bepaling niet toe om te besluiten tot de onontvankelijkheid van de vordering

In artikel 142,§ 2 van de ZIV-wet, zoals ingevoerd bij wet van 29 maart 2012, werd bepaald dat de processen-verbaal van vaststelling van een inbreuk bewijskracht hebben tot het tegendeel bewezen is, voor zover een afschrift ervan ter kennis wordt gebracht van de vermoedelijke dader van de inbreuk, en, waar nodig, van de in artikel 164, tweede lid bedoelde persoon binnen een termijn van 14 dagen die aanvangt de dag na de vaststelling van de inbreuk (eigen onderstreping)

Een gebrek aan tijdige kennisgeving belet volgens dit artikel niet dat op basis van de vaststellingen alsnog een vordering wordt ingesteld, maar ontnemt de processen-verbaal enkel hun bijzondere bewijskracht.

Dit strookt ook met het feit dat een proces-verbaal niet de titel, noch de noodzakelijke basis vormt van een vordering, maar een bewijsmiddel betreft (VANDEN BROECK, P., "De bevoegdheden van de arbeidsinspectie" in Y JORENS (ed), *Sociaal Strafrecht*, Brugge, Die Keure, 2011, blz. 168).

Het gebrek aan kennisgeving kan dan ook enkel gevolgen hebben voor de bewijsvoering – hetgeen de grond van het geschil raakt (cf hierna punt 5.2.2) – en niet voor de onontvankelijkheid van de vordering

5.2.1.3. Op grond van deze vaststellingen besluit de Kamer van beroep dat de appellant niet staaft dat de terugvordering onontvankelijk zou zijn in zoverre deze is gesteund op de hoofdelijke aansprakelijkheid bedoeld in artikel 164, tweede lid ZIV-wet

Voor het overige dient naar het oordeel van de Kamer van beroep niet verder te worden ingegaan op de onontvankelijkheid van de vordering die ondergeschikt is gesteld en gesteund wordt op een aansprakelijkheid in solidum. Deze is ter zake immers niet aan de orde (cf. verder punt 5.2.4).

5.2.2. De bewijswaarde van de processen-verbaal

De appellant stelt dat de vordering minstens ongegrond te verklaren is wegens een gebrek aan tijdige kennisgeving van de processen-verbaal van vaststelling aan het A ..

Hij beroept zich daartoe op een schending van artikel 142, § 2 van de ZIV-wet, waarin is bepaald dat het proces-verbaal van vaststelling bewijskracht heeft tot het tegendeel bewezen is, voor zover de kennisgeving gebeurt binnen een termijn van 14 dagen te rekenen vanaf de vaststelling van de

inbreuken.

Afgezien van het feit dat deze wetsbepaling dateert van maanden na de processen-verbaal van vaststelling van augustus 2011 en december 2011 (cf. hoger punt 5.2.1.2), kan uit het gebrek aan kennisgeving binnen de voormelde termijn van 14 dagen vooreerst niet worden afgeleid dat hieraan geen enkele bewijswaarde kan worden verbonden

Dat het proces-verbaal niet of niet tijdig werd betekend, heeft niet tot gevolg dat dit nietig zou zijn, maar wel dat het bij gebrek aan bijzondere bewijskracht geldt als een inlichting waarvan de bewijswaarde vrij te beoordelen is (cf. F BLOMME en T. MESSIAEN, *Handboek Sociaal Strafrecht*, Gent, Story, 2010, blz 271-274, W VAN EECKHOUTE en S BOUZOUMITA, "Opsporing van sociaalrechtelijke misdrijven", in G. VAN LIMBERGHEN, *Sociaal Handhavingsrecht*, Antwerpen, Maklu, 2010, blz 204-205, nrs 89-91)

Bovendien is het bewijs van de ingeroepen feiten/inbreuken slechts aan de orde, in zoverre deze ter discussie zouden staan

In dit verband stelt de Kamer van beroep vast dat de appellant de inbreuken enkel betwist in de mate dat er aan het A. fouten ten laste worden gelegd, waarvoor hij in solidum aansprakelijk zou zijn

Deze fouten worden echter enkel ingeroepen ter staving van de vordering, zoals gesteld in ondergeschikte orde.

Ten aanzien van de vordering, zoals gesteld in hoofdorde en gesteund op de hoofdelijke aansprakelijkheid, blijkt er daarentegen geen betwisting te bestaan over de inbreuken die aan de basis van deze vordering liggen, nl de onterechte aanrekening door dr F van prestaties geleverd in zijn afwezigheid

Bijgevolg dient op het bewijs van deze inbreuken niet verder te worden ingegaan en kan de ingeroepen schending van artikel 142, § 2, tweede lid van de ZIV-wet betreffende het gebrek aan kennisgeving aan de appellant van de processen-verbaal van vaststelling, hoe dan ook geen reden zijn om te besluiten tot de ongegrondheid van de vordering zoals gesteld in hoofdorde

Hetzelfde geldt om dezelfde reden ten aanzien van het ingeroepen gebrek aan kennisgeving van de processen-verbaal aan de K

5.2.3. De vordering in hoofdorde

5.2.3.1. De vordering van de geïntimeerde strekt er in hoofdorde toe om de appellant hoofdelijk te veroordelen tot de terugbetaling van de waarde van de door dr F ten onrechte aangerekende verstrekkingen voor de som van € 584 710,36 en dit overeenkomstig artikel 164, § 2, tweede lid van de ZIV-wet 1994

Het voormelde artikel 164, § 2, tweede lid bepaalt

“De ten onrechte uitbetaalde prestaties van de verzekering voor geneeskundige verzorging die langs de derdebetalersregeling zijn betaald, moeten terugbetaald worden door de zorgverstrekker die de wets- of verordeningsbepalingen niet heeft nageleefd. Indien een natuurlijke persoon of rechtspersoon de prestaties voor eigen rekening heeft geïnd, is deze samen met de zorgverstrekker hoofdelijk aansprakelijk voor de terugbetaling ervan.” (eigen onderstreping).

De appellant betwist ter zake dat het A op grond van de voormelde bepaling hoofdelijk aansprakelijk kan worden geacht

5.2.3.2 De appellant stelt vooreerst dat het voormelde artikel 164, § 2, tweede lid van de ZIV-wet 1994 niet kan worden toegepast omdat het A... de betwiste prestaties niet voor eigen rekening zou hebben geïnd

Daartoe beroept de appellant zich op het feit dat de centrale inning van de honoraria overeenkomstig de gecoördineerde ziekenhuiswet verliep via een K. ... - nl. de K. ... - en dit voor rekening van de ziekenhuisartsen

Dit verweer kan naar het oordeel van de Kamer van beroep evenwel niet worden bijgetreden

Conform de gecoördineerde ziekenhuiswet worden alle bedragen die door patienten of derden te betalen zijn ter vergoeding van de prestaties van de ziekenhuisgeneesheren in beginsel centraal geïnd (cf art 133-134 wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, art. 147-148 wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 10 juli 2008)

Behalve indien de K besluit om zelf een dienst voor de centrale inning van de honoraria in te stellen, geschiedt deze inning door het ziekenhuis (cf art. 135 wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, art 149 wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 10 juli 2008)

De partijen zijn het eens dat de mogelijkheid tot inning via een afzonderlijke dienst werd benut en dat niet het A, maar de K, destijds instond voor de centrale inning van de prestaties van dr. F ...

De appellant tracht hieruit af te leiden dat niet het A., maar enkel de K kan worden aangesproken voor de terugbetaling van de ten onrechte betaalde prestaties van de verzekering voor geneeskundige verzorging en dit als persoon die deze voor eigen rekening heeft geïnd

Ten onrechte evenwel

Dat de prestaties centraal zijn geïnd door K belet immers niet dat een groot deel hiervan aan het ziekenhuis verschuldigd was en diende te worden overgedragen

Dergelijke overdracht is vooreerst bij wet bepaald: krachtens de gecoördineerde wet op de ziekenhuizen dient deze overdracht immers te worden opgenomen in het reglement betreffende de werking van de K. (cf. art. 136 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987 en art. 150 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 10 juli 2008).

Daarenboven blijkt volgens de informatie voorgelegd door de geïntimeerde en verstrekt via dr. F. dat in de praktijk over de periode 2009-2011 ook een aanzienlijk percentage (nl. iets meer of minder dan 50 %) van de centraal geïnde prestaties werd ingehouden voor het A., naast een beperkt percentage ter dekking van de eigen inningskosten van de K.

De appellante betwist deze overdracht van de centraal geïnde prestaties aan het A. overigens niet.

Bijgevolg kan ook niet betwist worden dat het A. ten onrechte uitbetaalde prestaties van de verzekering voor geneeskundige verzorging voor eigen rekening heeft geïnd.

Het feit dat deze in eerste instantie centraal zijn geïnd door de K. betekent niet dat dit louter voor rekening van deze dienst gebeurde. Dit was slechts voor een zeer klein deel het geval, terwijl de inning voor het overige is geschied voor rekening van dr. F. en van het A.

5.2.3.3. De appellante betwist de toepassing van artikel 164, tweede lid van de ZIV-wet in de tweede plaats omdat deze bepaling volgens de appellante betrekking heeft op de honoraria van de betrokken arts, terwijl er ten voordele van het A. enkel wettelijke en contractuele afhoudingen zijn overgemaakt bestemd voor werkingskosten, materiaal, en dergelijke.

Ook dit verweer kan echter niet worden bijgetreden.

Opdat het A. hoofdelijk aansprakelijk kan worden geacht, volstaat het krachtens het voormelde artikel 164, tweede lid van de ZIV-wet dat de *'ten onrechte uitbetaalde prestaties van de verzekering voor geneeskundige verzorging'* voor eigen rekening zijn geïnd.

Deze passieve hoofdelijkheid – die erin bestaat dat elke schuldenaar gehouden is tot terugbetaling van de volledige prestatie – is ingesteld in het voordeel van de schuldeiser (cf. M. VAN QUICKENBORNE, "Hoofdelijkheid" in *Bijzondere overeenkomsten*, Antwerpen, Kluwer, losbl., nr. 62) en is gesteund op de onverschuldigde betaling van de prestaties.

Deze betaling is, zoals hoger vastgesteld, onder meer geïnd voor rekening van het A.

Dit volstaat om te besluiten dat het A. conform artikel 164, tweede lid van de ZIV-wet hoofdelijk verplicht is tot de terugbetaling van de ten onrechte

uitbetaalde prestaties

Waarvoor de prestaties die voor eigen rekening zijn ontvangen, bestemd werden (n) voor werkingskosten, kosten van materiaal, of andere) is voor het overige in de verhouding tussen de schuldeiser en het A... als hoofdelijke schuldenaar niet aan de orde.

In artikel 164, tweede lid van de ZIV-wet werd immers niet bepaald dat de ten onrechte uitbetaalde prestaties dienden te worden geïnd 'als honoraria' opdat de ontvanger hoofdelijk aansprakelijk kan worden gesteld. Het volstaat dat zij voor eigen rekening werden geïnd.

5.2.3.4. Op grond van deze overwegingen besluit de Kamer van beroep dat de middelen die de appellant inbrengt tegen de hoofdelijke veroordeling tot de terugbetaling van de waarde van de ten onrechte uitbetaalde prestaties aangerekend door de F..., niet gegrond zijn.

De beslissing van de Kamer van eerste-aanleg betreffende de hoofdelijke veroordeling van de appellant tot de terugbetaling van de som van € 584.710,36 is bijgevolg te bevestigen.

5.2.4. De overige vorderingen

De vordering van de geïntimeerde strekt er toe de appellant te veroordelen tot de terugbetaling van 584 710,36 euro en dit hoofdelijk, dan wel in solidum, op grond van artikel 2, n) in samenhang gelezen met de artikelen 73bis, 2° en 142, § 1, 2° van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994, de ene bij gebrek aan de andere.

Aangezien de vordering tot hoofdelijke veroordeling gegrond is, dient op de vordering tot veroordeling van de appellant in solidum niet meer te worden ingegaan. Deze vordering is immers enkel in ondergeschikte orde gesteld, in het geval de vordering in hoofdorde werd afgewezen.

Bijgevolg dient ook op de verweermiddelen betreffende de in solidum aansprakelijkheid en het gebrek aan fouten begaan door de appellant niet te worden ingegaan.

De geïntimeerde vraagt tevens dat de appellant zou worden veroordeeld tot de verwijlrenten overeenkomstig artikel 156, § 1 van de ZIV-wet 1994.

Door de Kamer van eerste aanleg werd in de beslissing van 17 november 2016 bevestigd dat de verschuldigde sommen van rechtswege intresten opbrengen, conform het voormelde artikel 156, § 1 (cf. blz. 36 van de beslissing van 17 november 2016).

Dit wordt op zich ook niet betwist door de appellant.

De beslissing van de Kamer van eerste aanleg blijft ook op dit punt

gehandhaafd

*
* *
*

OM DEZE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006;

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk, doch ongegrond.

Bevestigt de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 17 november 2016 in alle beschikkingen, in zoverre deze bestreden werden.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 6 november 2018 van de Kamer van Beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door

- Mevrouw Marijke DEMEDTS, magistraat, Voorzitter van de Kamer van beroep,

- De heer Martin VOLCKE, griffier van de Kamer van beroep

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De voorzitter,

Martin VOLCKE

Marijke DEMEDTS

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Marijke

DEMEDTS, magistraat-Voorzitter, dokter Eva TRAEY en dokter André TIELENS, leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, en mevrouw Ingrid NOLIS en de mevrouw Debbie VERSCHUEREN, leden voorgedragen door de representatieve verenigingen van de verplegingsinrichtingen, de leden die werden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen en door de representatieve verenigingen van de verplegingsinrichtingen hebben aan de beraadslaging deelgenomen bij wege van advies

De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin VOLCKE, griffier in de Kamer van beroep